

LEBDIS | We know
CONSTANTIN ARGETOIANU

ÎNSEMĂNĂRI ZILNICE

volumul 1

2 februarie – 31 decembrie 1936

Paul Editions 2024

1935

2 februarie. Azi a fost Aristid Blank la mine. Nu-l mai văzusem de trei ani, de când părăsisem Ministerul de Finanțe. Așteptam vizita lui; eram prevenit de Șoneriu și de Cecropide. Înainte de plecarea mea în Egipt, Șoneriu mi-a povestit o conversație, pe care o avusese cu câteva zile înainte, la Milano, cu Aristid. De unde până toamna trecută mă înjura de mă spurca, n-a mai vorbit lui Șoneriu decât de calitățile mele, întrebându-l dacă el crede că aș fi dispus să mă împac cu el. Șoneriu i-a răspuns cu drept cuvânt că de o împăcare nu putea fi vorba, fiindcă, atât cât știe el, vreun conflict nu fusese între noi, și că nu putea fi chestiune decât de o lămurire a atitudinii arțăgoase luate de dânsul față de mine. Aristid a adăugat: „Crezi că mă va primi?“, întrebare la care Șoneriu a răspuns că, deși nu are calitatea să decidă, e convins că-l voi primi, după câte știe el. Aristid a continuat înjurând Guvernul și mai ales pe Slăvescu, care nu pricepe nimic etc., etc. „Mă duc la St. Moritz să văd pe Titulescu. Trebuie să se înțeleagă cu Argetoianu și să facă ei un Guvern“. Raportându-mi această conversație, Șoneriu m-a întrebat dacă vreau să mă întâlnesc cu Aristid. I-am răspuns că sunt gata să-l primesc, cu atât mai vârtos, că de mult vream să știu motivele pentru care mă înjura pe toate potecile. A rămas ca întâlnirea să aibă loc după înapoierea mea din Egipt.

Înainte de această înapoiere, la 28 ianuarie, A.B. publicase o pagină întreagă în *Universul*, sub un titlu-manșetă de-o șchioapă (ce ocupa toată lățimea foii), *Ce aș spune de m-ar consulta...* Un program întreg politic, economic și social, cu multe părți bune, inteligent scris, deși, pe alocuri, aluneca în utopie. Nu avusesem încă timpul să-l citesc, neglijență pe care i-am mărturisit-o autorului și care m-a scutit să discut cu el principii și amănunte, de ordin mai mult literar decât politic sau economic.

Am început prin a-i exprima vizitatorului meu oarecare nedumerire față de atitudinea sa, după toate câte le făcusem ca ministru de Finanțe în favoarea Băncii Blank, după tot ponosul pe care-l dusesem în spinare din cauza lui. A avut inteligența – căci numai prost nu e – să nu nege nimic și a încercat să explice. Mi-a

reproșat că nu l-am scăpat, mi-a povestit că vorbind cu Tardieu la Paris, după ce l-a pus în curent cu nenorocirile sale, acesta l-ar fi întrebat:

— Qui était ministre des finances à ce moment?

— Argetoyano.

— Comment, ar fi continuat Tardieu, Argetoyano était ministre des finances et il a laissé tomber votre banque?

Cu toată autoritatea lui Tardieu, am declarat lui Aristid că mă simt cu conștiința împăcată și că mă mir că am putut face și cât am făcut, cu mâinile legate, cum mă băgase în Guvern Majestatea Sa, cu Manoilescu la Banca Națională și cu Iorga în cărcă. Banca Națională și toate băncile mari se coalizaseră împotriva Băncii Blank, și a trebuit energia mea ca să pot pune în picioare acel Sindicat al Băncilor, care a mai salvat ce se mai putea salva de pe urma operațiunilor nenorocite săvârșite de către dl Aristid însuși. N-a insistat și am trecut la examenul situației politice, pe care o vede ca om inteligent, așa cum e. Am căzut de acord pe multe puncte, dar nu am intrat în amănunte de executare. Rezultatul vizitei a fost revenirea, între noi, la vechile raporturi, dinainte de 1932. Date fiind relațiile lui, e mai bine să-l am cu mine decât în contra mea. Din acest punct de vedere, întrevederea a fost cu folos.

Pe ziua de ieri, schimbare în Guvern: în locul lui Slăvescu, demisionat, a luat Finanțele Victor Antonescu, iar la Justiție a trecut Valer Pop, până aici, ministru fără portofoliu. Pretextul demisiei lui Slăvescu este o divergență cu restul Guvernului, care a aprobat propunerile lui Manoilescu-Ștrunga, cu privire la politica devizelor. După noile dispoziții, din 100 de unități devize intrate în țară (pe baza exportului), 40 vor fi vărsate la Banca Națională, care le va plăti pe cursul oficial al leului. Restul de 60 va rămâne la dispoziția exportatorului, care le va putea valorifica pe față și după anumite norme. Contradicția e flagrantă: pe de o parte, Guvernul afirmă sus și tare că vrea să mențină intactă stabilitatea monetară, iar pe de alta, autorizează schimbul sub cursul legal pentru 60% din sumele ce intrară în țară. Ceea ce dovedește că forța împrejurărilor e mai tare ca aceea a intențiilor omenești.

În realitate, Slăvescu n-a demisionat însă din cauza acestei neînțelegeri și nici fiindcă, dându-și seamă de situația disperată a Tezaurului, n-a voit să contrasemneze falimentul final. A demisionat, fiindcă l-a dat afară din Guvern Aristid Blank, pur și simplu. Cu el a plecat și Lăzeanu, secretarul general, și pentru aceleași motive. Victor Antonescu a rezistat cât a putut și a primit Ministerul de Finanțe cu greu, ca o adevărată osândă.

7 februarie. – Dejunat ieri la Pangal cu George Cesianu, ca să ne împăcăm. Căci, după câte-mi spusese Pangal, era supărat pe mine, fiindcă nu i-aș fi dat destulă atenție pe când eram ministru de Finanțe. Nu am cătuși de puțin conștiință de așa ceva, și cred că numai o susceptibilitate excesivă l-a făcut să creadă într-o lipsă de prietenie din partea mea. Îi socotesc pe Dinu și pe George Cesianu ca oameni de o cinste și de o lealitate rare în România, îi stimez și îi prețuiesc pentru aceste însușiri. Prilejul ce mi se da, de a lămuri un echivoc, era binevenit. L-am lămurit pe deplin. Am avut apoi o conversație amicală, asupra situației politice, și ne-am găsit în deplin acord, și anume că numai prin schimbări radicale în toate direcțiile se mai poate salva ceva. Inițiativa acestor schimbări nu poate să o ia decât Regele. Ne-am părăsit prieteni.

Printr-o fericită coincidență, înapoiat acasă, Cesianu a găsit o convocare telefonică, pentru aceeași zi, din partea Regelui. S-a dus la el cu mintea încă încălzită de tot ce-i spusese. De la Rege a venit la mine și mi-a spus că a fost reținut 1 oră și 3/4. I-a repetat Regelui toate câte i le înșirasem, fără să-i ascundă că dejunase cu mine. A găsit pe Suveran foarte voios, „nu l-am mai văzut așa din anul în care a venit“, dar foarte prost informat. A căutat să-i îndrepte informația. Au vorbit mult de mine. Regele mă ține în înaltă stimă și a însărcinat pe Cesianu să-mi spună că dacă nu mă vede e ca să aibă pace cu Guvernul său, dar că totuși în curând mă va întâlni, și că să nu mă supăr. Guță Tătărescu i-a făcut scene, fiindcă a primit pe Goga, de două ori pe rând, în afacerile Fundațiilor Regale (e drept că Goga a comentat aceste audiențe în interes politic). Cesianu a vorbit Regelui și despre politică, iar impresia lui a fost că nu va schimba Guvernul imediat, că după acest Guvern nu va mai veni un Guvern de partid...

8 februarie. – Am avut astăzi vizita lui Franasovici. Prin Șonieriu, prin Cosăcescu, prin Radovici își exprimase de mai multă vreme dorința să stea de vorbă cu mine. În cele din urmă, îmi trimisese vorbă prin Șonieriu că va veni după ce va fi pus în curent și pe Rege despre această vizită. Mi-a declarat că Regele a aprobat luarea de contact cu mine. Ca și Cesianu, Franasovici mi-a transmis regretul Regelui că n-a putut să mă vadă în timpul din urmă, și rugămintea să nu fiu supărat (!!!). A trecut apoi de-a dreptul la scopul vizitei sale. A recunoscut că Guvernul nu mai poate merge așa. *Ori se întărește, ori trebuie să plece.* Vede o posibilitate de întărire, prin intrarea mea în Guvern și a lui Goga. Nu numai în Guvern, dar și în partid. Partidul duce lipsă de

oameni cu autoritate și cu experiență. Cu mine, zicea el, partidul ar putea să se întărească și în tot cazul Guvernul, în așa mod, încât să poată pune capăt tulburărilor din partid. Regele e pentru și-i tot repetă lui Franasovici: „Betonați-vă, sunteți cam șubrezi, betonați-vă”. Tătărescu a fost totdeauna pentru o revenire a mea în Partidul Liberal. Dinu Brătianu se va supune sau va fi înfrânt.

Am răspuns lui Franasovici că dacă este vorba numai de o vremelnică întărire a unui Guvern pe ducă, nu sunt eu omul care să joace rolul balonului de oxigen. Dacă însă este vorba să se facă ceva serios, un Guvern care să poată duce la îndeplinirea unui program de refaceri și de reforme, sunt gata să stau de vorbă. N-am făcut niciodată chestiuni personale în politică, dacă mă înțeleg pe program, restul merge de la sine. Franasovici mi-a declarat că așa vede lucrurile și el, și că ar fi vorba de un Guvern nou, care ar începe prin modificarea Constituției, actualul Parlament făcând strigările necesare, după care, îndată, alegeri pentru Constituantă.

Am replicat că un asemenea drum nu se poate străbate decât cu sincera colaborare a Regelui. La urma urmei, de la el depinde totul. Ce vrea Regele? Vrea într-adevăr o întărire și o menținere, încă cel puțin doi ani, a unui Guvern liberal lărgit sau vrea altceva? A convenit și Franasovici că totul e în mâna Regelui și am rămas înțeleși ca Tătărescu să-i pună net chestiunea, să vorbesc și eu cu El, apoi să ne revedem, eventual, în trei, și cu Tătărescu.

Pauker a fost azi la Pangal. *Adevărul* își dă seama – zice Pauker – că mergem spre o dictatură. Partidele sunt într-un hal de anarhie care nu mai poate da nimic. *Adevărul* e principial contra dictaturii, dar dacă dictatură trebuie să fie, atunci cei din Sărindar preferă dictatura mea. Cu mine se pot înțelege. Sunt, prin urmare, la dispoziția mea.

Ottescu a fost la Titulescu. L-a găsit în pat, semigripat. Urla și tuna că era mai bine să stea la Geneva, că acolo avea toate știrile, putea să citească discursurile lui Mac Donald sau ale lui Laval, în original. Aici trebuie să se mulțumească cu *Universul*. I-a făcut apoi, pe lung, teoria *indispensabilei continuități în direcția Ministerului de Externe*. Ottescu a avut impresia că era la adresa mea.

În ședința de alaltăieri, la Cameră, am executat (cu prilejul legii distribuirii împrumutului) pe un numit Plătăreanu, raportor obraznic, care-și permisese să mă atace prostește în raportul său.

Primesc acum, prin „Serviciul Presei”, tăieturile din ziare. Succesul a fost mai mare decât crezusem.

Citit raportul Auboin – ultimul. E crud pentru Guvern, dar bine documentat și just. Și totuși n-are dreptate: o țară trebuie, înainte de toate, să trăiască. Principiile ortodoxiei financiare și economice, în momente de criză ca acum, nu se pot menține decât cu călcare în practică a celor susținute în teorie. E regimul minciunii și cărpelii în plin.

9 februarie. – Revăzut pe Ar. Blank, care îmi dă amănunte asupra lichidării datoriilor Băncii Blank. El speră să plătească tot până la sfârșitul termenului concordatelor, precum și suma pe care o mai datorește Statului, deși a fost scos din obligo, datoria aceasta fiind trecută în contul Băncii Industriale - mofluză.

Am fost să văd pe Titulescu, tot gripat. L-am găsit furios împotriva lui Manolescu-Strunga și a Guvernului, care tolerează „nebuniile” pe care ministrul de Industrie le comite la Londra. Nu s-a mulțumit, pe baza deplinelor puteri ce i s-au dat, să angajeze transferuri foarte oneroase pentru noi și care constituie un precedent periculos pentru reglarea datoriilor noastre în alte țări, dar a îndrăznit să confere și decorații (cu asentimentul Regelui) la diferite personalități engleze, fără ca el (Titulescu) să fie măcar consultat, atunci când atâția oameni care l-au servit acolo au rămas nedecorați! Această afacere de nimic l-a supărat pe Titulescu mai mult decât greșelile mari și de ordin general, pe care Strunga le comite peste graniță. În ziarele de azi, citesc că Excelența de la Industrie a fost rechemată de urgență în țară, „unde prezența sa este indispensabilă”, după formula obișnuită. De altminteri, Titulescu pare deprimat. Poate e și gripă la mijloc. E plin de dispreț pentru Guvern, de care se simte izolat. Tratează pe Mac Donald de idiot, pe Laval, de prost, pe Jeftici, de burtă-verde. Numai Kemal și Mussolini scapă cu fața curată. Hitler e și el un nărod, care n-a știut și nu știe să profite de împrejurări, să semneze pactul oriental și să obțină în schimb „die Gleichberechtigung”. „Nu sunt oameni nicăieri. În Franța, de când a murit Briand, Poincaré, Barthou e o jale. Suntem câțiva, Beneș, eu, care formăm ca un corset pentru menținerea păcii în Europa. Dacă nu ne opuneam la înțelegerea în 4, n-am fi ajuns la acordul de la Roma, nici la cel de la Londra. Am ajutat mult (!!) la încheierea acestor acorduri și am servit astfel bine pacea. Am împăcat România cu Rusia sovietică. Aștept să se înțeleagă Germania cu Franța, ca să pot merge și la Berlin. Și, apoi, sunt sătul, mă, mă duc să mă odihnesc!”

Îmi vorbește despre Beneș, care va fi ales în curând președinte al Republicii Cehoslovace. Massaryk nu mai poate sta,¹ și-a pierdut facultățile intelectuale, nu mai are memorie și nu mai poate vorbi decât englezește. L-am întrebat pe Titulescu dacă știe cine i-ar lua locul lui Beneș, în cazul în care acesta ar trece în al lui Massaryk. Mi-a răspuns c-ar fi trebuit să fie Osuski (ministrul cehoslovac de la Paris), dar că Beneș va numi la început (i-a spus-o) pe Krofta (ajutorul său actual), căruia trebuie să-i dea această satisfacție. Krofta are însă 60 de ani și nu va rămâne în capul Ministerului de Externe decât 2 ani. Apoi, va fi Osuski 12 ani, căci Beneș e sigur de 2 președinții a câte 7 ani! Viitorul Suveran al „Bemilor“ l-a rugat chiar pe Titulescu – spune el – să vorbească cu Osuski (un bun prieten) și să-l prevină de aceste proiecte. „Când am povestit lucrurile astea Regelui, s-a mirat de siguranța lui Beneș, de a dura atâta vreme în fruntea treburilor țării sale, și repeta întruna: «12 ani, 12 ani, frumos lucru».

«Paisprezece, Sire, i-am spus, vezi, de-aia merg bine treburile acolo». Eu nu pricep pe Beneș că primește, el nici n-are mare poftă, în fond, s-a obișnuit să bată cu ciocanul de 16 ani, îi va veni greu să stea acum închis într-un palat. Eu n-aș putea, și n-aș primi niciodată!».

— „Ce, mă, vrei să te faci președinte de Republică? Am să te spun Regelui!“ – a sărit înțepat de vorbele mele și a început să urle că niciodată nu e priceput cum trebuie. În realitate, nu pricepuse el gluma mea!

Ne-am părăsit prieteni și i-am propus să mai facem o dată puțină politică internă împreună. „De ce nu?“ – a fost răspunsul lui – și a rămas să ne mai întâlnim, să mai vorbim.

10 februarie. – A doua zi, după sosirea mea din Egipt, mi s-a adus copia unui raport al lui Pitulescu (directorul Poștelor), adresat dnei Lupescu, în care înaltul funcționar relatea înaltei doamne (raportul începea: Înaltă Doamnă!) părerile diverșilor conducători politici (eu nu figuram) asupra zisei doamne, interceptate la telefon. Raportul ar fi fost făcut în casa dnei Cernăianu, (unde ar exista un adevărat oficiu de informații al Lupeascăi), cu colaborarea acesteia. Factum-ul, care a circulat în tot orașul (mie mi s-au adus vreo cinci exemplare, în spațiul a câtorva zile), mi-a părut suspect, fiindcă conținea și un pasaj supărător pentru mareșalul Averescu, lucru care nu putea să fi fost redactat în casa dnei Cernăianu. Am arătat în *Amintirile* mele rolul dnei Coca Cernăianu, ca agent de legătură

¹ Beneș și Titulescu s-au înșelat, căci Massaryk și-a revenit în fire și a mai durat zece luni.

între mareșal și Lupeasca. Ea este o devotată averescană – mareșalul a poreclit-o „Madame Talleyrand” și îi apreciază mult inteligența – și este exclus ca ea să se fi pretat la o acțiune, menită să scadă șansele lui Averescu, față de o apropiere cu mediul Lupescu. Bănuiala mea era îndreptățită – raportul este aprocrif și mi se spune astăzi că Siguranța a descoperit pe adevăratul autor, o licheluță din redacția unei foi efemere.

Aflu, prin Zizi Cantacuzino, că Garda de Fier (legal dizolvată) s-ar transforma într-un partid, cu titulatura „Totul pentru Țară”, și că ar fi obținut deja de la comisia specială de pe lângă Ministerul de Justiție un semn electoral: un pătrat cu 2 puncte. Am trimis vorbă lui Zelea Codreanu că ar fi o mare greșală: numai pasărea Phoenix renaște din cenușile ei și, apoi, un partid sau o grupare politică nu trebuie să renunțe la privilegiul de a fi o grupare persecutată. Cu cât gardiștii vor fi mai strânși cu ușa și închiși, cu atât popularitatea lor, pentru moment scăzută, din cauza inacțiunii ce și-au impus, va crește.

12 februarie. – Nae Ionescu trebuia să țină ieri seară, la ora 6, o conferință la Fundația Carol, cu un subiect de agitație națională. La ora 6 fără un sfert - aula era plină - conferința a fost interzisă și poliția a venit să evacueze sala. Nae Ionescu, care sosise, a plecat, după el, au plecat, pâcuri-pâcuri, studenții. Dând în piață de forțe militare reduse, studenții s-au luat la bătaie cu soldații. Au fost 6-7 soldați răniți și tot atâția studenți. Trupe venite în ajutor au barat străzile și au curățit piața. Nu fără a se face uz de petarde și de bombe cu gaze lacrimogene. Încăierarea a fost serioasă. Maiorul Hociung, din Jandarmerie, a fost destul de grav atins la cap. La ora 6, tocmai soseam la Jockey-Club și de acolo se auzeau vuietul și strigătele din Piața Palatului. Tot incidentul e datorat prostiei Ministerului de Interne. Dacă n-ar fi interzis conferința, nu s-ar fi întâmplat nimic. Dacă aș fi fost eu ministru de Interne, nu numai că n-aș fi interzis conferința, dar m-aș fi dus să asist la ea. E a doua încăierare cu studenții, în ultimele zece zile. Prima a fost prilejuită de filmul sovietic „Locotenentul invizibil”, la cinematograful Regal. Studenții au spart tot, și o bătaie în regulă s-a încins între ei și poliție. Garda de Fier începe iar să se miște. Gazetele de azi-dimineață sunt mute, asupra celor întâmplate ieri, după cum mute au fost după încăierarea de la cinematograful Regal. Mutism impus, bineînțeles.

Se vorbește iar de criză în Guvern. Noul ministru de Finanțe,

Antonescu, le-a cerut tuturor colegilor săi să reducă cu 10% bugetele respectivelor Departamente. Toți au convenit, afară de dr. Angelescu care nu vrea să audă de reducere, ci, dimpotrivă, cere un spor, amenințând cu demisia, în cazul în care ar fi refuzat.

13 februarie. Ieri seară, masă de adio, oferită lui Auboin de ministrul Finanțelor, la „Clubul miliardarilor”. Plasament bizar: sunt așezat după guvernatorul Băncii Naționale și după junele Victor Bădulescu, subsecretar de Stat – bizar, dar plin de tact, căci am la stânga pe Manoilescu și în față, pe Gr. Filipescu. Victor Antonescu îmi confirmă neînțelegerea cu dr. Angelescu, pe care-l numește „Napoleonul învățătorilor”. Într-o întrevvedere avută cu el, în prezența lui Tătărescu, Angelescu a refuzat orice reducere în bugetul său, spunând că mai bine demisionează. Antonescu i-a răspuns că n-are nevoie să demisioneze, fiindcă preferă dânsul să plece. Antonescu mai adaugă că i-ar fi declarat primului-ministru că dacă până sâmbătă toți miniștrii nu consimt la reducerea cerută de 10% poate să-l considere ca demisionat. Am mai schimbat cu amicul Victor câteva păreri asupra situației politice: e om cu bun-simț și vede lucrurile cum sunt.

14 februarie. Ieri, audiență la Rege; nu-l mai văzusem de luni de zile – l-am găsit vesel și plin de voieșie: *rex beatus in felicissimo regno*. Cuvinte amabile și fără valoare, suficiente pentru restabilirea relațiilor cordiale între noi. Vorbit de multe. Își dă seama de greutatea „mais il ne s'en fait pas”, s-a obișnuit cu paliativele și cu cârpelile, și pare convins „que tout finit par s'arranger”. I-am vorbit de intervenția lui Franasovici. Mi-a confirmat că Franasovici venise la mine cu învoirea lui. La întrebarea dacă aprobă combinația propusă, mi-a răspuns evaziv, iar în ceea ce privește o colaborare a lui Tătărescu cu mine, mi-a spus textual: „Nu știi dacă voi face apel (vasăzică, el, nu Tătărescu) la dta, dar, dacă voi face, te rog să primești *in principiu*. Pentru detalii, vei face cum vei vrea.” Ce comedie mai e și asta? Vrea, poate, după ce actualii guvernanți vor fi făcut strigările pentru Constituantă, să-i schimbe? M-a sfătuit să țin contact cu Guvernul.

Mi-a mai spus că contractul Skoda se va anula². Se vor anula numai bateriile deja gata, chestiune de vreo 300 de milioane. Pe chestiunea „afacerii Skoda”, pare pe același teren ca mai înainte,

² *Regele:* - Contractul Skoda se va anula. *Eu:* - Nu se va anula, Sire! *Regele:* - Știi eu mai bine ca Tătărescu! *Eu:* - Nu mi-a spus Tătărescu, nu mi-a spus nimeni. Dar Skoda va primi condițiile. *Nu poate face altfel.* Trebuie să-și salveze obrazul. Regele a rămas pe gânduri.

și ar fi mulțumit dacă s-ar spune tot. Mai vorbim de una, de alta. Impresia mea este că-și dă seama de situația precară a Guvernului, dar că nu va face nimic pentru a-l schimba, înainte de închiderea sesiunii. N-am impresia că ar dori un Guvern de partid (programul lui Mihalache și certurile din Partidul Național-Tărănist sunt privite fără nicio simpatie), ci unul în afară de partide. După ce am vorbit despre eventualitatea intrării mele într-un Guvern liberal și i-am spus: „Vasăzică, am capitulat?” mi-a răspuns răspicat (!) „Deloc, dar fiecare lucru, la rândul lui“. De cinci ani, de când aud acest cântec! Le încurcă toate. La afirmația mea că în acest caz nu văd avantajul pentru nimeni, ca să mă uzez, înainte de timp, într-un Guvern falit, îmi răspunde cu candoare: „De ce să te uzezi? Nu cred“.

În concluzie, i-am spus, și de rândul acesta, că sunt la dispoziția sa în orice formațiune pentru realizarea unor măsuri radicale - pentru cârpeli, nu. Cu toată lipsa mea de încredere - cu toată lipsa lui de hotărâre, ne-am despărțit foarte prieteni.

În răspunsul dat de Titeanu la Cameră, în chestiunea interzicerii conferinței lui Nae Ionescu, arțăgosul subsecretar de Stat a fost foarte dur, față de animatorul Gărzii de Fier. A reamintit încurcăturile lui Nae de la *Cultura Românească* (Aristid Blank are o scrisoare de la el, în care mărturisește delapidările făcute) și atitudinea lui ciudată în timpul războiului (se zice că fiind trimis într-un lagăr de concentrare, ca student român găsit pe teritoriul german, boșofilia lui l-ar fi eliberat și că, odată liber, s-ar fi pus în serviciul propagandei germane - lucruri nedovedite).

15 februarie. Jean Th. Florescu a fost ieri dimineață la mine, să-mi povestească audiența lui la Rege, avută în aceeași zi cu mine. Mi-a spus că Regele l-a ținut un ceas și că, în acest răstimp, el, Florescu, n-a făcut decât să mă laude pe mine. Că eu sunt singurul om care poate face față greutăților actuale, că eu singur am avut soluții în trecut și că am și pentru viitor (de unde știe el?), că sunt singurul om politic inteligent, care a mai rămas în viață, că toată lumea mă vrea la Guvern - și așa și pe dincolo. L-am întrebat: „Și ce zicea Regele?“. „Îi părea bine de ce spui și te iubește foarte mult!“ „Merçi!“.

Caraghios cum e, Jean Th. a încheiat, spunându-mi că, de azi înainte, el e omul meu. „Eu nu mă pot lega de un om mai prost ca mine. Eu nu mă pot lega decât de un om mai inteligent ca mine!“.

Mi-a cerut voie să rămână în contact mai des cu mine. Acordat.

Primit și vizita lui Sola. Vechea lui marotă: mai puțină Mică-Antantă și mai multă Românie. Îmi confirmă și el schimbarea în jurul lui Titulescu, în ce privește Italia. Informație interesantă: acțiunile lui Titulescu scăzuseră chiar pe lângă Barthou, de la vizita lui în București, unde constatase că situația lui Titulescu în România era departe de a fi ceea ce credea la Paris. Poate că pusese câteva vorbe bune și Majestatea sa.

Îmi dă câteva lămuriri interesante asupra politicii Italiei, în Abisinia. Îmi vorbește de geniul politic al lui Selassié (Negusul) și al lui Zogu (regele Albaniei) – pe care îi consideră printre cei mai inteligenți oameni politici din câți cunoaște.

Madgearu a atacat violent alaltăieri Guvernul în Cameră, fiindcă s-ar fi scos din obligo Banca Comerțului din Craiova (Neamțu) pentru o sumă de 350 de milioane, sub pretext de portofoliu agricol. Guvernul n-a răspuns încă.

Discutat cu Goga asupra situației politice. Am căzut de acord asupra următoarelor puncte:

1) Nu intrăm într-un Guvern liberal decât dacă se modifică Constituția și, în acest caz, numai după ce se vor fi făcut strigările și se va fi dizolvat, prin urmare, actuala Cameră;

2) În acest caz, el și cu mine vom fuziona imediat după intrarea noastră în Minister, spre a ne prezenta împreună în alegerile pentru Constituantă;

3) În cazul unei schimbări de Guvern și înlocuirea lui printr-unul în care nu am intra nici unul, nici altul sau în caz că nu s-ar face nicio schimbare vom fuziona, de asemenea, pentru lupta împreună în alegeri sau împotriva regimului actual³.

O nouă tâmpenie a cenzurii: s-a tăiat în toate ziarele de ieri dimineață informația, fără niciun comentariu, privitoare la audiența mea la Rege! Și raportul apocrif al lui Pitulescu către Lupeasca circulă în sute de exemplare!

Mare emoție aseară: duminică se va face inflația! Aceasta, fiindcă s-a aflat că Banca Națională va reduce acoperirea metalică statutară de la 35 la 25%. Măsura ar fi rațională, dată fiind suprimarea convertibilității, dacă devizele deblocate s-ar pune în serviciul

³ Ceea ce nu l-a împiedicat pe Goga să fuzioneze, trei luni mai târziu, cu Cuza, fără nici măcar să mă prevină. Trocarul, tot trocar.